

¿Quién dice que es fácil?

Juan Taratuto, 2006

Un solter maniàtic i un xic misogin lloga un pis a una explosiva fotògrafa que trastocarà el seu món. Neix l'amor, però, tot just, seguint el procés invers de les històries convencionals

Fugint d'estudi

La tarda del 30 de juliol de 2007, quan em dispo a comentar la pel·lícula de Juan Turtorro, *¿Quién dice que es facil?*, és una tarda trista i dolorosa; ho és doblement perquè avui han mort dos mestres, inventors del cinema, creadors seminals: Ingmar Bergman i Michel Angelo Antonioni. Potser siguin els anys, potser la coincidència en les irreparables pèrdues, però el cert és que m'envaeix la sensació que el cinema com a eina de pensament va morint lentament. Bergman es va obsessionar en la recreació del temps passat, de la seva pròpia infància: el pecat, la culpa i la seva expiació. Antonioni va ser el mestre de l'anàlisi del ser humà en parella i de la «incomunicabilitat». La meua tristesa és per la pèrdua, però també per una certa temença que els vells mestres desapareguts no tinguin relleu en el panorama actual del cinema o, si més no, en el que es consideren els circuits més o menys comercials.

Potser tot el que acabo de dir estigui determinat pel fet d'haver

de presentar la pel·lícula d'avui i també per haver de trobar una certa forma de compensació amb el petit homenatge amb què he iniciat la meua ressenya; en definitiva, una petita argücia per fugir d'estudi i començar dient que la pel·lícula que presento és totalment imprescindible i que s'inscriu dins la línia d'un nou cinema argentí que té un públic incondicional a què s'ha convençut —no entenc amb quines estratègies de mercat—. Així s'està veient alguna cosa més que entreteniment i, tot sigui dit, menys que el que ens pot oferir el vilipendiat Hollywood amb les seves comèdies d'èxit.

No és gens fàcil

Dit tot això, però conscient que heu pagat una entrada i que fer una pel·lícula no és gens fàcil, intentarem elaborar per quins motius aquesta història us pot acabar interessant.

A nivell argumental juga amb el que en diríem «la història al revés» allunyant-se del clàssic, però mai acabat d'exhaurir, «boy meet girl». Així doncs, el plantejament d'arrancada és el de

mostrar-nos un solter recalitrant i una mica infantil -una mica maniàtic, una mica misogin i, fins i tot, una mica lleig; es tracta de l'home del nas, Diego Paretti. En definitiva, la poció màgica per construir aquella mena de tipus destinat a conjurar totes aquelles manies i defectes que podem tenir els mortals, fills del veí.

L'altra tòpic és la llogatera i veïna; tota una donassa: alta, guapa i morena -encara bo que no és rossa-, fotògrafa, amb una munió d'amics -més que amics- i, només, un petit problema, està embarassada i no sap de qui, cosa que li preocupa ben poc.

El plantejament està servit i només cal seguir explotant els tòpics i manies de cadascun dels dos personatges per anar tombant els seus «a priori» i acabar enamorant-los fins al punt que arranca el següent filó: la preparació del naixement del nadó, fill de la fotògrafa, que ell accepta com a propi.

En aquest punt ens retrobem amb un «quasi gènere» de pel·lícules sobre els «neopares patosos» que ens recorda la intranscendent

Nueve meses, protagonitzada pel no menys destre Hug Grant.

El darrer recurs del manual del guionista és crear el punt necessari de fricció perquè la primera part del «boy meet girl» arribi a allunyar els dos enamorats. Així sorgeixi el dubte, el distanciament i, finalment, puguin retrobar-se a “bombo i plateret”. En aquest cas, al retrobament, hi afegirem tota una guia sobre el part natural en el més pur estil de la revista *Integral* i, en fi, sense oblidar, l’esperat final feliç que, a toc de la música adequada i de tot un seguit de plans, vol demostrar que la vida és bella...: «vet a aquí un gos, vet aquí un gat, que aquest conte s’ha acabat».

I què és el que us vull dir amb tot això, us preguntareu... Doncs que hi ha recursos de guió que, tot i ser molt coneguts, funcionen i, per tant, hi ha una sèrie de realitzadors que pretenen dedicar-se a la comèdia, més o menys agre o dolça, i la segueixen utilitzant amb el suficient seguiment de públic.

I ara la pregunta: Justifica tota aquesta trama i la seva posada en escena tot el desplegament de mitjans que suposa rodar una pel·lícula? La resposta personal millor la deixo per un altre dia; la vostra, ja me la fareu arribar, si us ve de gust.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: Juan Taratuto
Productor: Hernan Masulappi,
Natacha Cervi, Luís Pastor i Juan
Riva de Aldama
Guió: Pablo Solarz
Direcció artística: Marina di Paola
Muntatge: José Antonio Gómez
Fotografia: Marcelo Iaccarino
Vestuari: Connie Balduzzi
Música: Lucio Godoy
Nacionalitat: Argentina i Espanya
Durada: 105 minuts

Actors

Diego Peretti: Aldo
Carolina Pelleritti: Andrea
Laura Pamplona: Griselda
Daniel Ravinovich: Simón
Andrés Pazos: Padre
Carlos Portaluppi: Esteban
Guillermo Toledo: Dr. Heinze

Filmografia

2007

¿Quién dice que es fácil?

2003

No sos vos que sos jo